

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 27 листопада 2014 року № 48 (575)

БАЛТО-ЧОРНОМОРСЬКА ІНІЦІАТИВА ЯК ЩИТ ПРОТИ «ІМПЕРІЇ ЗЛА»

У День Свободи та Гідності створено міжнародне громадсько-політичне об'єднання Балто-Чорноморська Ініціатива – з метою спільного протистояння імперським амбіціям Кремля. Таке рішення закріплено підписанням Меморандуму представниками політичних та громадських сил України, Білорусі, Литви, Латвії, Естонії та Грузії на Міжнародній конференції «Балто-Чорноморський регіон: суспільно-політичні актуалії» у Києві.

Організаторами конференції виступили Конгрес Українських Націоналістів, Білоруська Партія Свободи та Державне підприємство «Національний центр ділового та культурного співробітництва «Український Дім».

Привітали та благословили конференцію протоієрей Михайлівського Золотоверхого Собору УПЦ КП Костянтин Лозінський та єпископ білоруської АПЦ Петро Гуща.

«Єдина можливість для національних держав, які входили до СССР, зберегти сьогодні власну свободу – об'єднання зусиль для захисту від агресивної імперської Росії. Здорові патріотичні сили країн Балто-Чорноморського регіону розуміють необхідність динамічної співпраці у міжнародній політиці, геополітичних стратегіях, формуванні спільних збройних формувань, інноваційних технологіях у різних галузях культури, освіти, торгово-економічних відносин», – наголосив Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь у своїй доповіді «Україна в колі органічних союзників», а також підкреслив, що Альянс Балто-Чорноморського регіону буде вигідним для всієї Європи і Америки, оскільки «він створюватиме пасок безпеки від Росії з її агресивними намірами». Доповідь Голови Конгресу по суті стала програмною на конференції, оскільки її тези переконливо доводять пріоритетний для України – і не тільки для неї – геополітичний вектор «Південь–Північ», тобто Балто-Чорноморську вісь.

Закінчення на 2-й стор.

ДРУЖЕ! ПІДТРИМАЙ НАШУ «НАЦІЮ І ДЕРЖАВУ»!

Завершується передплата періодичних видань на 2015 рік. Редакція тижневика «Нація і держава» – видання Конгресу Українських Націоналістів – гуртує навколо себе прихильників. Сподіваємося, що ми не розчарували їх, тож маємо надію, що й надалі вони залишаться нашими і читачами, і дописувачами. А їхні ряди примножать нові друзі видання.

Нагадуємо: останній день передплати – 15 грудня. Не забудьте навідатися до найближчого поштового відділення і передплатити «Націю і державу». Передплатити не лише для себе, а й для рідних і друзів, для тих, хто через матеріальну скруту відмовляє собі в найнеобхіднішому.

Звертаємося насамперед до членства Конгресу, до тих подвижників національної ідеї, які понад двадцять років тому разом із незабутньою Славою Стецько творили політичну силу українських націоналістів. Сьогодні надзвичайно важливо, щоб саме вони мали вагомий вплив на політику держави та настрої суспільства. Разом ми зуміємо цього добитися – навіть без «інвестицій» заможних «спонсорів» – об'єднавшись навколо видання, яке ніколи не впадало ні в ейфорію, ні в депресію, а послідовно несло людям правду про найвищу цінність – Свободу Нації і Держави. Бо немає вищого обов'язку та святішої справи, ніж служити Україні. На тому стоїмо!

Редакція тижневика «Нація і Держава»

ФРОНТОВІ ХРОНІКИ

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ПІД АРТОБСТРІЛОМ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Це був найщасливіший день мого народження.

Ну, по-перше, усі двадцять кілограмів шоколадних батончиків, вітамінів і горішків, а також целоксів із жгутами, передавних колегами п. Наталі Старченко з Інституту історії НАН України, роздала 25 листопада більше, як сотні бійців у Щасті, Сталінграді і на блокпостах. Разом із тістечками і тортиками – Паличу і його кампанії під Щастинський міст – це там, де місяць тому нас пригощали мате з трубочками, і Мирону з бійцями, які стоять проти Трьохізбинки і допомагають на моє прохання збирати по полях музейні експонати.

Чому Сталінградом називають Станицю Луганську, зрозуміла, коли добрались до місця: побита техніка, обгорілі, із зламаними хребтами сосни, покинуті блокпости від Луганської ТЕЦ до Станиці. Чорні лиця і руки танкістів. Рома – комбат, його великі очі, в які тільки подивитися і більше ні в кого нічого можна не питати. Це якийсь дуже болючий та автономний формат АТО. Командування, здається, увагою цю місцевість не балує. Підійшла сфотографувати сплющений танк і за ним побачила, як ніби з глибоких пісків піднімаються люди. Було дуже схоже на химерне кіно за романом Кобо Абе.

Це були не професійні військові. Заклопотані інтелігенти в окулярах, обмотані шарфами, із намотаними на руки шнурами. Запропонувала їм підійти до буса взяти теплі речі – подякували і сказали, що в них усе є. Здається, чим гарячіша і небезпечніша точка, тим менше в людей матеріальних запитів. Інший вимір і точки відліку.

Коли поверталися із Сталінграда, Хохол, якому доручили нас супроводжувати, – насправді його звуть Стас і він з Вовчанська, – дав постріляти з автомата Калашникова. Стріляла в повітря із заплющеними очима, відвернувшись від зброї. Уявляла Кремль і режим Путіна. Це друге, що запам'ятається на все життя. Московський кошмар в уяві димом розвіявся, і по серцю розлилась благодать.

По-третє, коли вже у Щасті збирались їхати додому, сепари теж вирішили мене привітати із народженням і влаштували мінометний феєрверк. У темряві снаряди свистіли над вухами і всім скомандували впасти на землю. Але ніхто, хоч страшнувато було, не постраждав. І це по-третє, що втішило.

І нарешті четверте. У Сватово на нас у просторій і затишній Покровській церкві чекав о.Дмитро Романків. Ми з ним сердечно помолилися за всіх наших хлопців, щоб їх не брали ворожі кулі. І за друга Юзефа з Правого Сектора, який цього разу вирішив залишитися у Щасті. Він лишився із своїм джипом, і це дуже зараз там потрібно. Бо джипи, які ми раніше привозили, у ремонті. У трапезній дівчата, парафіянки храму, приготували для нас смачну вечерю. По тому о. Дмитро нас поблагословив, і ми вирушили додому.

Дорогою зірки у небі ніби на нитках висіли перед лобовим склом. Від того було радісно на душі, хоч і морозно. Не полишало радісне відчуття, що всі ці чорні московські таргани, які крізь шпарини позалазили у наш дім, зовсім скоро усі виздихають. Та і хіба могло б бути інакше? Бажання, задумані по зірках на день народження, збуваються.

СОЛІДАРНІСТЬ

«Україна отримає всю допомогу, яку Литва може надати...»

Литва та Україна домовилися про координацію своїх дій в органах ЄС та міжнародних організацій, про постачання Литвою для української армії елементів озброєння й експертну допомогу в справі проведення реформ. Такими є підсумки сьомого засідання ради президентів Литви та України, яке відбулося в понеділок.

«Дорогі українці, ви не самотні, Литва з вами», – з таких слів почала своє спілкування з пресою Даля Ґрібаускайте після зустрічі з українським колегою в Києві й додала, що щаслива бути в країні, яка сьогодні бореться не лише за власну свободу й мир у Європі, але й за Європу як таку. Принагідно литовський президент зауважила, що розуміє українську й порадила Петру Порошенку брати до уряду міністрів, які вільно володіють хоча б однією іноземною мовою.

Президенти домовилися також про постачання Литвою Україні елементів військового озброєння, щоправда, якого саме – не уточнювали. «Думаю, що це конкретна демонстрація підтримки в дуже складній ситуації, в якій зараз перебуває Україна через війну, яку розв'язав агресор на Сході України», – сказав Петро Порошенко. Даля Ґрібаускайте додала: «Україна отримає всю допомогу, яку Литва може надати, виходячи з того, що вона має сама».

Тестом на справжню скоординованість позицій і дій двох країн стали коментарі їхніх президентів на заяву німецького міністра закордонних справ Франка-Вальтера Штайнмаєра про те, що він «бачить партнерські відносини між НАТО та Україною, але ніякого членства».

«Частково ті вимоги, які висуваються до членства в ЄС, стосуються й вступу до НАТО. Будь-яка країна, яка докладе зусиль і проведе відповідні реформи, відповідатиме вимогам членства. Ніхто не може зупинити жодну країну від подачі заявки на членство в НАТО» – сказала президент.

Закінчення на 8-й стор.

АКЦЕНТИ

УКРАЇНА В КОЛІ ОРГАНІЧНИХ СОЮЗНИКІВ

Доповідь Голови Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня на міжнародній конференції

З історичної практики відомо, що надійні і довготривалі союзи будуються на основі близьких в культурному плані відносинах народів і тих держав, які об'єднуються на противагу зовнішньому ворогові. Народи-сусіди, спільна історія яких не обтяжена негативом агресивної, загарбницької політики один до одного, називають органічними союзниками. Ідеологи українського визвольного націоналізму Степан Бандера, Ярослав Стецько, розробники української геополітичної доктрини Степан Рудницький, Юрій Липа доводили, що найпершими органічними союзниками для України є країни Балто-Чорноморського регіону.

Принципи, на яких будуються стосунки країн – органічних союзників, на прикладі України сформулював Степан Бандера, цитую:

1. Україна не мала, не має і мати не буде супроти своїх сусідів чи інших народів жодних імперіалістичних цілей.

2. Кожна, навіть найменша, нація на її етнографічному просторі суверенно розв'язує всі без винятку проблеми внутрішньої організації. І сусідні країни не втручаються у проблеми внутрішньо-національних відносин – релігійних, устроєвих, соціальних і інших. Кожна нація розв'язує ці проблеми так, як вона це вважає для себе за найкраще.

3. Україна поборює всі ідеї месіанізму, історичного покликання, всесвітньої справедливості, соціального визволення як ідей, в ґрунті фальшивих, за якими маскуються загарбницькі імперіалістичні цілі.

4. Україна інспірує і унапрямлює практичне розв'язання і застосування принципу, сформульованого Тарасом Шевченком – «в своїй хаті своя правда» у взаєминах зі всіма народами. Кожна нація «в своїй хаті» має і повинна встановити своє право.» (С.Бандера. Фронт поневолених націй. У кн.: «Перспективи української революції» 1999, с.200-201)

Уже з цих принципів, які сформулював Степан Бандера, бачимо, що світоглядно і політично Україна із сусідньою Росією є абсолютними антагоністами. І такими ж антагоністами для імперіалістичної Росії є сусідні країни Балто-Чорноморського регіону. Ці дві світоглядно і політично антагоністичні системи, в силу природної експансивності Росії, непримиренні.

Досвід історії показав також, що сам вектор розвитку «Захід-Схід» був для України хибним, помилковим. Аргументував це ще 1938 року Юрій Липа. Він писав у «Призначенні України», що «вісь Захід-Схід» є найшкідливішою для українців, бо, рухаючись на Схід через Росію, ми відриваємося від своєї бази і стаємо попихачами для сильніших».

З другого боку, Голова Антибільшовицького блоку народів Ярослав Стецько, час від часу критикуючи Захід за накидання готових моделей розвитку для звільнених від колоніалізму націй, писав, що кожна нація має за своїми звичаями і традиціями будувати державу, бо інакше в її душі виникає порожнеча, яку легко заповнити чужорідними для неї ідеями. Внаслідок цього виникає загальна деморалізація і прикладом цього служить модель постхристиянської цивілізації. Він зазначав, що «об'єднання, союзи, альянси націй і держав можливі лиш на засаді рівноправного партнерства – рівних з рівними, вільних з вільними. (…) Цей шлях провадить через антиімперіалістичну й антитоталітарну, себто антиросійську визвольну війну і революцію до тривалого й справедливого миру між народами світу (…) на ґрунті відвічного плебісциту крови». (Див.: «За що і проти чого ми боремося. (Ідейно-програмові позиції нової України)». – Я.Стецько. Твори. Ч.2. Українська Визвольна Концепція. 1991. С.127)

Про такий «плебісцит крови» писав Степан Бандера, наводячи приклад Фінляндії, коли «майже двістімільйонний СССР потерпів несподівану і нечувану для нього поразку від тримільйонної фінської нації. Подібно до фінів такий плебісцит у війні з озброєною найпотужніше Росією веде сьогодні Україна. І підтверджує в цій війні незмінний постулат визвольного націоналізму про «стратегію власних сил і революційної війни з окупантом». (Див.: С.Бандера. с.202) І в цій війні виразно, словом і чином, підтверджують позицію органічних союзників нашої держави країни Балто-Чорноморської вісі. Ми повертаємося до витоків ціннісної української геометрії з аксіомою, що «тільки вісь Південь-Північ з віссю українських земель. Це і є шлях із варяг у греки» (Ю.Липа). І саме на цьому напрямку можливо реалізувати модель «нової Європи» – «на принципі вільних національних держав на їх етнографічних землях і визнати рівноправність усіх народів та людей шляхом здійснення ідей свободи народів і людини» (Я.Стецько, С.127).

Цей альянс країн Балто-Чорноморського регіону був би органічним продовженням природних контактів людей з обох боків, які так чи інакше підтримуються на родинному, культурному чи економічному рівні (зокрема моряків, залізничників, автомобілістів). Про це, до речі, не раз наголошувала популярний литовський економіст і політик Казиміра Прунскене. «Я не втрачаю надії, – заявляла вона, – що Балто-Чорноморський альянс – не тільки наше історичне минуле з часів Великого Литовського князівства. Певні історичні мотивації залишилися й досі. Українці добре ставляться до нас, не вважають литовців колонізаторами, окупантами, тому що ми жили тоді дружно на основі європейського (того часу найпрогресивнішого) права». В умовах нарощування Росією агресії саме в цьому напрямку «Південь-Північ» усім країнам Балто-Чорноморського ареалу, що поодинці «не дотягують» до розряду «великих», треба думати про створення механізмів спільного захисту власних національних інтересів.

З утворенням альянсу на світовій арені з'явився б новий суб'єкт з вигідним географічним положенням, значним числом транзитних шляхів, сільськогосподарських площ, модерних виробництв і технологій, виходом до морів, що зробило б його практично незалежним і самодостатнім. І цей альянс був би вигідним західному світу, також США, оскільки створював би пасок безпеки від Росії з її агресивними намірами також в Азії.

Найбільше утворення такого альянсу, як «кошмарного сну», боїться Росія. Протягом двадцяти минулих років після розвалу СССР вона робила все можливе і неможливе, щоб не допустити реалізації Балто-Чорноморського проекту. Невипадково і агресію проти України Путін почав з Криму. Звільнення з-під російського впливу «червоної лінії», як називають імперські політики Балто-Чорноморську вісь, для Росії смерті подібно. Поряд із союзом самодостатніх у співпраці і взаємодії національних держав – імперія, як антипод, існувати не зможе. Тому нашим країнам Балто-Чорноморського регіону заради власної безпеки, спокою і процвітання у світі назріла потреба нарешті втілити у життя проект нашого альянсу.

БАЛТО-ЧОРНОМОРСЬКА ІНІЦІАТИВА...

Наукові доповіді доктора історичних наук Володимира Сергійчука та доктора юридичних наук професора Василя Костицького створили інтелектуальне підґрунтя майбутньої діяльності об'єднання. В актуальних промовах Голови Білоруської Партії Свободи Сергія Висоцького, керівника комітету Стратегії Литовського Національного Союзу Гінтараса Сонгайла, а також професора, представника білоруської партії Народно-Патріотичних Сил Олександра Островського, Голови Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергія Кузана, народного депутата України Олега Медуниці, представника Народно-Патріотичних Сил Білорусії Анатолія Федорова, члена Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Віктора Сердульця, представника центру Білоруського співробітництва «Пагоня» Антона Глушка та інших учасників конференції акцентовано напрямки практичної роботи. Планується видання усіх матеріалів конференції.

«Білорусь перебуває на межі анексії з боку Росії, і Балто-Чорноморська співпраця – то єдиний шлях врятувати її незалежність. Національно-демократичні сили наших держав створюють сьогодні основу для Балто-Чорноморського вектору. Це щит для наших народів, і для всієї Європи» – зазначив Голова Білоруської Партії Свободи Сергій Висоцький у своїй доповіді.

Конкретні пропозиції щодо втілення в життя головної мети конференції прозвучали у виступах професора Івана Розпутенка, Голови Київської міської організації Національної Спілки Письменників України Михайла Сидоржевського, члена Української Гельсінської Групи Василя Овсієнка, Голови УРП, Голови Громадської ліги «Україна – НАТО» Сергія Джерджа, Голови Литовського Національного Союзу Юліуса Панки, Голови ГО «Чесне слово» Володимира Омельчука, керівника Правого Сектора в Київській області, офіцера УНСО Ігоря Мазура, громадсько-політичного діяча Тамари Шавладзе, депутата грузинського Парламенту Георгія Вашадзе, Голови Українського комітету Антибільшовицького Блоку Народів Марії Базелюк та багатьох інших політиків, науковців, міжнародних аналітиків, громадсько-політичних діячів і експертів.

Відбулася дискусія, в ході якої обговорювався пошук механізмів налагодження ефективної співпраці між країнами – членами новоствореної організації, для яких необхідність об'єднання спільних зусиль для захисту від агресивних імперських амбіцій Кремля є актуальним першочерговим завданням. Модератори конференції Ольга Різниченко та Сергій Пархоменко забезпечили її успішний перебіг і дотримання регламенту.

На завершення вдалої та плідної міжнародної конференції, що була приурочена до відзначення річниці Революції Гідності та до 71-ої річниці Антибільшовицького Блоку Народів (АБН), було урочисто підписано Меморандум про співпрацю, який завізували представники з шести країн Балто-Чорноморського регіону.

Прес-служба КУН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

 ДОНЕЦЬКІ РЕАЛІЇ

ДИСКУСІЇ ПРО ПЕНСІЇ ТА ПОКАРАННЯ ПЕНСІОНЕРАМ

У городі Бузина, а в Києві дядько. Вірніше, владні дядьки – з дикою плутаниною в головах і відсутністю елементарної логіки. Вони серйозно вважають і хочуть переконати і нас, що виплати соцдопомоги і пенсій на території АТО пов'язані з фінансуванням терористів. Тобто вони нас переконують, що бойовики увірвуться в будинок до вагітної жінки або бабусі-пенсіонерки чи інваліда, відберуть їхню соцдопомогу чи пенсію і куплять за них гвинтівку чи установку «Град».

Крім того, дико і прикро читати «обгрунтування» щирих патріотів України від Львова до Донецька (щоправда, які давно втекли звідси), які у Фейсбуці, по ТБ піддакують Порошенкові та Яценюку – порушникам Конституції України, її законів та Міжнародних Конвенцій з прав людини, які ратифікувала Україна, що людей, які з волі нашого Уряду та Президента опинилися в зоні АТО, треба заморити голодом, позбавити їх елементарних прав на медичну допомогу, на придбання ліків. Бо ми всі тут сепаратисти, бо ми тут усі бойовики. Бо ми тут воюємо проти українських солдат та добровольчих батальйонів. Тож тепер нехай нам платять уряди «ДНР» та «ЛНР». Ці «справжні» українські патріоти, захопившись пропагандою, якось і не помітили, що не тільки визнали «ДНР», «ЛНР», але і наділили їх державністю, якої де-факто немає. Заради цього «істинні» українські патріоти готові пожертвувати всім – життям своїх старих, цілісністю своєї країни і (хоча це «дрібниця», не варто навіть згадувати) своєю совістю.

По-перше, хочу нагадати цим мудрим владцям та їх патріотичним підспівувачам, що проти «ДНР» та «ЛНР» Генеральною прокуратурою України у співпраці зі Службою безпеки України 15 травня розпочато кримінальне провадження за ст. 258-3 Кримінального кодексу України (створення терористичної організації) за фактами злочинної спрямованості дій представників так званих Донецької та Луганської народних республік. Про це 16 травня на брифінгу повідомив перший заступник Генерального прокурора України Микола Голомша.

«Ми констатуємо і підтверджуємо слова міністра юстиції про те, що дві так звані «народні республіки» у Донецькій та Луганській областях – це дві терористичні організації, які мають чітку ієрархію, канали фінансування та постачання зброї, – наголосив М.Голомша. – Мета створення цих організацій – у цілеспрямованому застосуванні насильства, захопленні заручників, вчиненні диверсій, вбивств та залякуванні громадян».

«Так звані народні губернатори заявляли, що вони діють в інтересах захисту населення цих областей. Проте їхні дії свідчать про зовсім інше. Ми маємо факти переслідування мирних мешканців Сходу України», – сказав він.

Перший заступник Генерального прокурора України також повідомив, що за результатами нарад, проведених спільно з іншими правоохоронними органами, розроблено план заходів, який передбачає дослідження на причетність до створення цих злочинних організацій народних депутатів та депутатів місцевих рад, посадовців усіх рівнів, інших осіб.

«Ми також зобов'язали правоохоронні органи звернутися до усіх компетентних установ з метою підриву фінансової основи діяльності цих терористичних організацій», – поінформував Микола Голомша.

Не буду коментувати, як реалізовано «план заходів щодо причетності…» та «зобов'язань щодо підриву фінансової основи діяльності цих терористичних організацій».

Далі Шевченківським районним судом м. Києва задоволено ініційовані та погоджені Генеральною прокуратурою України клопотання щодо надання дозволів на затримання ряду самопроголошених «високопосадовців» «ДНР» та «ЛНР» для розгляду питання про обрання їм запобіжного заходу у вигляді взяття під варту. Загалом мова йде про обрання вказаної міри запобіжного заходу 11 представникам так званих «республік»: «Прем'єр – міністру ДНР» Олександру Бородаю, «голові» служби безпеки «ДНР» Олександру Ходаковському, «віце-прем'єр-міністру» по соціальній політиці «ДНР» Олександрові Калюському, «міністру» праці та соціальної політики «ДНР» Роману Лягіну, «міністру» інформації та масових комунікацій «ДНР» Олександру Хрякову, керівнику управління справами уряду «ДНР» Борису Литвинову, «міністру» економічного розвитку «ДНР» Володимиру Підгірному, а також «міністру» оборони «ЛНР» Ігорю Плотницькому, «міністру» внутрішніх справ «ЛНР» Юрію Івакіну, голові Центральної виборчої комісії «ЛНР» Олександру Малихіну, голові парламенту «ЛНР» Олексію Карякіну.

Нагадаємо, Генеральною прокуратурою України за участь у діяльності терористичних організацій «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки» вищеназваним особам оголошено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 Кримінального кодексу України (створення терористичної організації).

Також не буду коментувати ці рішення. Скажу, що затримана була тільки Олена Блоха за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 Кримінального кодексу України, а нещодавно її вже обміняли як військовополонену (?!).

Отже, заяви Порошенка-Яценюка про те, що нехай соціальні виплати та пенсії фінансують керівники «урядів» терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР», яким оголошено підозру, свідчать про те, що Порошенко-Яценюк зрівняли їх з собою, відмовившись від частини території України, від громадян України на цих територіях, але продовжують восьмий місяць забезпечувати ці організації водою, газом, електрикою та функціонуванням ЗМІ (ТВ, радіо, газети) в незаконно захоплених терористами приміщеннях. Офіційний Київ у всьому допомагає Захарченкові та Плотницькому. Вони існують лише завдяки Україні, яка їх все літо берегла, забезпечуючи разом з Росією боєприпасами, зброєю, продовольством, грошима, підставляючи своїх солдатів і не віддаючи їм наказу звільняти напівпорожні міста, в яких не те що бойовиків – танків і «Градів» ще не було. Маріуполь звільнила купка хлопців з добровольчих батальйонів. Україна і зараз у всьому допомагає «молодим республікам», намагаючись їх легалізувати, а також позбавити від зайвого населення. То, може, для повної легалізації треба вже скасувати рішення про визнання «ДНР», «ЛНР» терористичними організаціями та зняти з їх керівників підозру?

А для захисників незаконних розпоряджень уряду та Президента України приведу ст. 8 Закон України «Про пенсійне забезпечення»:

«Фінансування витрат на виплату пенсій проводиться по всій території України щомісячно, незалежно від надходжень коштів та соціально-економічного стану конкретних регіонів, за рахунок перерозподілу коштів Пенсійного фонду України в межах країни.

Забороняється розрив у строках фінансування витрат на виплату пенсій у різних адміністративно-територіальних одиницях.»

У світовій юриспруденції маса прецедентів: якщо людина не ухилялася від сплати податків і має право на пенсію або інші соцвиплати, то вона їх отримує від тієї країни, в якій платила податки і яка призначила їй пенсію. А якщо ця країна не може або, скоріше, не хоче організувати виплати, то їй потрібно лікуватися від політичної та економічної імпотенції.

По-друге, щодо звинувачення, що тут всі підтримують «ДНР».

Дуже б радила частіше слухати відверті інтерв'ю бойовиків. Це дасть змогу зрозуміти хто за що тут воює. Наприклад, керівника підрозділу «Сомалі» за кличкою «Гіві», який разом з керівником підрозділу «Спарта» за кличкою «Моторола» з Ростова штурмує Донецький аеропорт і вбиває щоденно наших солдат в Пісках. Він з Іловайська, був до війни водієм дизельного навантажувача на канатному заводі. Служив в українській армії в 1998-2000 рр. в смт Десна, отримав воєнну спеціальність – командир танка і наводчик танка. Сам – «русскій», родичі в РФ, а кличка Гіві, бо схожий на грузина. Любить РФ, Путіна і Медвєдєва. Ненавидить Україну, особливо її Гімн. А от на питання чи багато його друзів, знайомих із цивільного життя пішли в ополчєніє, відповідає: ні, жодного. Зате у нього воюють бойовики із інших держав. Троє, каже, чехословаків (він, бідака, не знає, що такої країни вже немає), щоправда, загинули під Сніжним. А під Донецьким аеропортом у нього воюють грузини та чеченці. Вони прийшли і воюють, бо вважають, що це їхня земля (?!). Хоча народилися одні в Грозному, інші в Тбілісі. Таке враження, що завдяки порошенківській пропаганді українське суспільство не здатне ні задуматись, ні прочитати закон, спокійно сприймає необхідність убивств людей похилого віку, інвалідів, дітей, бо «всі вони бидло, нехай здохнуть без пенсій». Будемо сподіватись від нашої влади, що чинуші зрозуміють: не можна відмовлятися від власних громадян, не визнаючи навіть факту окупації, не кажучи вже про визнання терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР» та їхніх «керівників», від яких, тим не менш, чомусь вимагають платити пенсіонерам – громадянам України.

Ця дивна місія ОБСЄ взагалі нічого «не бачить». Принаймні, в Донецьку. Ні безперервного штурму бойовиками «ДНР» Донецького аеропорту, ні обстрілів м.Маріуполя, Мар'їнки, Авдіївки, які на момент підписання мінських домовленностей були підконтрольні Україні. Ні щоденних обстрілів мирних кварталів Донецька. Місія цього «не бачить», бо пересувається лише в супроводі так званої поліції терористичної організації «ДНР» і бачить тільки те, що їй показують терористи.

Марія ОЛІЙНИК,
Донецьк

 28 ЛИСТОПАДА – ПОЧАТОК ПОСТУ

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

архиєпископа Харківського і Полтавського ІГОРЯ всечесному священству й побожним мирянам Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви до початку Різдвяного посту

Всечесні Отці! Дорогі Брати і Сестри!

Важко рухатися дорогою, коли вона оповита димом пожеж і вкрита вирвами від ворожих снарядів. Щоб дістатися до мети, необхідні відвага, обережність і чітке бачення кінцевої точки. А ще – слід постійно пам'ятати, що нас там чекають і на нас сподіваються.

Цьогорічна дорога Різдвяного посту для всіх нас пролягає через воєнне лихоліття. Російська аґресія і постійна загроза її розширення створюють атмосферу постійної напруженості, тримаючи українців у передчутті небезпеки. Розчарування від несправджених надій, породжених Революцією Гідності, залишає глибокі рани в душах колишніх учасників акцій громадянської непокори та солідарної з ними частини суспільства. Нам загрожують пастки апатії та зневіри.

Але саме ця ситуація відкриває перед нами глибокий сенс апостольського заклику готуватися до духовної боротьби, «підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведности, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе, – навчає апостол, – візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже» (Еф. 6:14-17). Пояс, броня, похідне взуття, щит, стріли, шолом, меч – апостол Павло перелічує мало не всі деталі обладунку античного леґіонера. Він нагадує адресатам свого послання: шлях до Христа вимагає мужності, вимагає боротьби. Долаючи цей шлях духовної боротьби, перемагаючи спокуси, ми складаємо іспит на право стати громадянами вічного Небесного Царства, що починається тут, нині, у Святій Христовій Церкві – Небі на землі.

Кожна парафія Харківсько-Полтавської єпархії робить тепер усе можливе, аби допомогти оборонцям Батьківщини: молиться за українських воїнів, збирає кошти, закуповує й відвозить на фронт їжу, одяг, армійське спорядження. І все ж головна місія церковних громад полягає в іншому. Попри війну, ми маємо продовжувати будувати власне парафіяльне життя й формувати довколишній духовний простір. Ми маємо рухатися дорогою спасіння самі й залучати до цього руху все суспільство, не давати його зупинити або звести геть, набік, на манівці.

Війна не може виправдати тупцювання на місці. Навпаки, вона вимагає від кожного з нас активного, наступального руху. Різдвяний піст має стати важливим етапом цього руху, якщо ми належно використаємо його для виправлення власних помилок і допомоги іншим зробити крок уперед. Наша зброя правди – це не лише стримання від скоромної їжі та багатослів'я, але й активний захист справедливості, сприяння суспільним змінам, запобігання злочинам, поширення об'єктивної інформації. Церква відкриває світові чіткі дороговкази, нехтування якими загрожує довічним блуканням у замкненому колі власних помилок. Це поради, сповіщувані Євангелієм: бути чесним і справедливим у всьому, шанувати власну гідність і гідність свого ближнього, не наживатися коштом інших, не брати й не давати хабарів, любити свою Вітчизну й захищати її.

Паниці, розгубленості, чварам конкурентів християнська спільнота покликана протиставляти чіткі життєві орієнтири, відкриті нам Творцем через Сина Божого, до ясел Котрого веде нас Різдвяний піст. Прихід у світ Передвічного Слова кличе нас у дорогу повернення до дому Отця. Христос веде нас цією дорогою, надихаючи свідомістю майбутньої зустрічі з Тим, хто ніколи не припинить чекати на Своє улюблене творіння.

Христос посеред нас! – І є, і буде!

† Ігор
архиєпископ Харківський і Полтавський
15 (28) листопада р.Б. 2014

НЕЛОЖНИМИ ВУСТАМИ

«Я СІМ ДНІВ ПРОВЕЛА В КАМЕРІ СМЕРТНИКІВ»

Тисячі людей на територіях, що перебувають під контролем «ДНР» та «ЛНР», були арештовані і кинуті в тюрми і табори. Заарештовують за доносами, за найменшу провину, з приводом і без приводу. Як за часів сталінського терору. Але найгірше доводиться патріотам України.

Приватний підприємець Світлана Матушко, заарештована за помилковим доносом, сім днів провела в камері смертників у підвалі колишньої будівлі СБУ на вулиці Щорса. Вона змогла добратися до Києва і тепер бере участь у роботі Комітету у справах переселенців. Ось її розповідь:

Світлана МАТУШКО

– Я корінна донеччанка. З самого початку була на боці Майдану, була на Майдані два рази. У Донецьку ходила на мітинги, пояснювала, що відбувається. В Україні була сильна влада Януковича і його сім'ї, від цього страждали буквально всі, корупція стосувалася кожної людини, але вони цього не розуміли. Їм здавалося, що це «стабільність», вони отримували пенсії, зарплати. Голосували за Януковича, бо хоч і бандит, але свій, а не чужий – якось так міркували люди.

– У Донбасі багато людей посварилися з родичами через політичні розбіжності. У вашій родині були такі розколи?

– Моєї сім'ї це теж торкнулося. Моя мама ходила на так звані вибори в так званій ДНР другого листопада. Я намагалася їй пояснити: «Мамо, ти зараз голосувала за людину, яка хотіла вбити твою дитину». Вона цього не розуміє. Каже: «Я голосувала за мир». – «А за кого ти голосувала?». Вона каже: «За Захарченка». – «А хто це такий?». – «Я не знаю, військовий, з хрестами, дуже добре співає з Кобзоном». – «Мамо, а програма є якась, щось він обіцяє вам?». Не цікавить їх це, тільки щоб проти «київської хунти», вони так говорять.

– Світлано, як ви потрапили до в'язниці?

– Людина, яка за мною стежила, написала донос на мене. Прийшли люди, озброєні автоматами, в камуфляжі і заарештували мене на роботі. Забрали всю техніку, документацію. Два рази був обшук будинку без всяких санкцій. Два рази був обшук на роботі, те ж саме. Посадили мене в підвал «ДНР» – це колишня будівля СБУ в Донецьку. Я сім днів просиділа в камері смертників.

– Як ви дізналися, що на вас написала донос близька людина?

– Вони сказали мені, що на мене написали донос, а коли пояснили, що мені висувають, я за цим звинуваченням здогадалася, хто це зробив. Це не близька мені людина – просто людина, яка за мною стежила.

– А що було в цьому доносі?

– Що я фотографую деенерівські блокпости і передаю української армії.

– І це було брехнею, звичайно?

– Як можна фотографувати на звичайний фотоапарат блокпост і передавати українській армії, якщо є відеореєстратори, якщо ще 30 років тому фотографували через отвір в гудзику? Сенс?

– Як ви думаєте, навіщо він написав на вас донос? Мстився за те, що ви його відкинули?

– Я не можу сказати. Я запитувала у людини, яка мене допитувала: «Я знаю, хто це зробив. Ви його нагородили орденом, грошову премію, заохочення дали? Чому він це зробив?». Людина, яка мене допитувала, сказала: «Розумієте, зараз у людей на тлі цієї смути спливає все найбільш нице».

– Тобто люди, які вас допитували, розуміли, що звинувачення абсурдне?

– Так.

– Тим не менш, посадили вас у камеру смертників?

– Так. У мене вдома знайшли при обшуку українську символіку, українські прапори. Я серед свого оточення не приховувала свою позицію. Розумієте, вони хочуть максимально залякати населення в Донецьку, жителів, які лояльно ставляться до України, для того, щоб вони самі виїжджали. І заселити ці території людьми, які лояльно ставляться до Росії.

– Хто з вами був у підвалі та як до вас і до інших ув'язнених ставилися?

– Мене не били, ставилися більш-менш лояльно. Сиділи колишні співробітники СБУ і міліції, люди, які торгували наркотиками, їх теж саджали в загальні камери. Кинули в камеру хлопця з дівчиною, його прізвище знайшли в списках партії «Молода Батьківщина», забрали його з дружиною. Він тиждень сидів зі зв'язаними руками, в наручниках. Зі мною сиділа дівчинка-снайпер з ополченців, їй 21 рік, вона вагітна була. Тренер з карате сидів за доносом колишнього учня. Він свого часу, на президентських виборах, підтримував Тимошенко. Донецькі бізнесмени сиділи. Після 20 днів підвалу були готові подарувати терористам все своє рухоме і нерухоме майно. Одного випустили, а про долю другого так нічого не відомо й досі. Хлопець-волонтер з міста Сміла Черкаської області приїхав у Донецьк до друзів, з якими познайомився в соцмережах, для того, щоб з'ясувати, чому донеччани голосують на референдумах і не хочуть жити в Україні. Наївний хлопчисько приїхав зі своїм щоденником, який почав вести ще на Майдані, і фотоапаратом, в якому були знімки подій у Києві. Інший хлопець – студент Донецького національного університету «з активною життєвою позицією» потрапив у підвал за те, що задав незручне запитання Губарєву з приводу того, як вони збираються платити пенсії і зарплати бюджетникам? І як збираються зустрічати опалювальний сезон, якщо ще не розпочата до нього підготовка? Після закінчення прес-конференції його заарештували.

Хлопці, з якими я сиділа, розповіли, що після мого звільнення до них посадили двох жінок. На одну сусіди донос написали, що її чоловік служить в Нацгвардії України, а другу підозрювали, що вона снайпер. Їх катували і били так, що вони зійшли з розуму. Хлопець, який мені це розповідав, сам провів тиждень в одиночній камері (це таке приміщення розміром один метр на півтора і на бетонній підлозі закривавлена ганчірка) без їжі, води та зі зв'язаними руками. Так от він хотів попроситися в одиночну камеру назад, бо не міг витримувати цих ридань, виття та істерик. Зауважу, що це говорив офіцер, якого два рази возили на розстріл і катували так, що вже три місяці він досі проходить курс реабілітації. З поламаними ребрами, з гематомами по всьому тілу, але я від нього не почула навіть стогону. Багато хто, не витримуючи катувань, просять, щоб їх розстріляли відразу і не знущалися. Знаєте, що мене вразило найбільше, після того, як мене звільнили? На блокпосту біля будівлі СБУ стоять родичі зниклих і чекають людини зі списком, щоб дізнатися, чи тут близькі. А в метрі від них стоять дві машини ОБСЄ. І в цей же самий час у підвалах когось катують. У мене питання до представників місії: якщо ви входжі в будинок колишнього СБУ, де ваші очі і вуха? Що це за представники такі, які не інформують світову громадськість про реальні події, які зараз відбуваються в Донбасі? Не бачать танки, бронетехніку, «Гради», які роз'їжджають по місту колонами, не бачать озброєних людей в супермаркетах? Не бачать, хто і з якої зброї обстрілює мирні квартали, в результаті чого гинуть люди і руйнується інфраструктура міста? А сюжет в новинах про те, що наш Президент дає в користування сліпоглухонімим представникам місії ОБСЄ броньовану техніку, яка зараз потрібна більше хлопцям на війні, у мене викликав, м'яко кажучи, здивування.

– Ви говорили про дівчину-снайпера. Чому її схопили, якщо вона працювала на «ДНР»?

– Вона подзвонила своїй приятельці в Донецьку обласну адміністрацію і сказала, що нібито українці збираються «брати» адміністрацію. Ця її знайома пішла і написала на неї донос. Її звинуватили в тому, що у неї зв'язок з українською стороною. Зі мною в камері сидів хлопець, йому 28 років, він у минулому ополченець. Хлопці йдуть з ополчення, «закопують» свою зброю, закопують форму і виїжджають. Багато хто виїжджає в Україну, десь губиться, інші від'їжджають до Росії. Так от його заарештували, відвезли на розстріл. Як він мені розповідав, в розстрільній команді зовсім молоді хлопці, розстрілюють десь на заводі. Людину, яку з ним везли на розстріл, розстріляли відразу, а до нього підійшли і вдарили ножем у ліве плече. Він втратив свідомість, впав. Потім зробили контрольний постріл у голову, але куля тільки зачепила голову, оскільки в цеху темно. Він півгодини пролежав у донецькому морзі, забитому трупами. Почекав, поки все затихне, вийшов. Санітари викликали швидку допомогу, він все розповів лікарям. Лікарі доставили його в одну з лікарень Донецька, зробили операцію, так він залишився живий. Коли я йшла з камери, де ми разом сиділи, я залишала всім свій номер телефону, він подзвонив мені, і я його забрала з лікарні. Зараз він поїхав у своє рідне місто, шукає собі роботу, оформляє групу інвалідності, ходить по лікарнях. Ось така історія, і цих історій багато.

– Як і чому вас відпустили?

– Ви знаєте, це і зараз для мене – загадка. Я досі не можу цього зрозуміти. Мені постійно говорили, що я не скоро повернуся, і в підвалі, де ми сиділи, люди, які мене оточували, сказали, що з такою позицією, як у мене, мені звідси дороги немає. Перша людина, яка мене допитувала, сказала, що він був у складі «Беркута» на Майдані. У мене забрали фотоапарат, там були фотографії з Майдану. Коли він побачив, що я була на Майдані, кричав, що мене тільки за це розстріляти треба, що я нібито кидала «коктейлі Молотова». Потім через два дні допитував мене вже інший. На допитах обговорювали політику, економіку, що вони збираються робити. Я питала, звідки буде фінансування, як вони збираються платити пенсії, соціальні виплати, казала, що не надходять гроші в бюджет, що їде бізнес з Донецька. Такі теми ми з ними обговорювали. Постійно, коли мене викликали, я думала, що все вже – розстріл. На четвертий день він сказав, що мене розстрілювати не будуть. Сказав, що у них «трійка» засідає, яка вирішує, що з людиною робити. У мене тільки від одних позивних «М'ясник», «Абвер», «Удав» кров у жилах холоне. Потім через якийсь час він сказав, що не будуть мене викликати на цю «трійку», вирішать усе без мене. Ось так у понеділок мене випустили.

– Серед тих людей, які вас заарештували і допитували, були росіяни?

– Чоловік, який мене останній допитував, показав мені свій паспорт, сказав, що він з Маріуполя. Решта не представлялися, але по розмові зрозуміло було, що це росіяни, бо у нас в Україні так не говорять.

– Як тепер живуть у Донецьку багаті люди, які підтримували спочатку Януковича, а потім фінансували «ДНР»? Чи продовжують підтримувати сепаратизм, і що сталося з їхнім бізнесом і нерухомістю?

– Багаті донеччани ніколи не підтримували Януковича, тому що при ньому «давили» бізнес. Януковича підтримували бандити, які колись «віджали» бізнес у когось, а потім уявили себе бізнесменами. Про їхню долю зараз я, на щастя, нічого не знаю. Після марафону в Києві другого листопада я познайомилася з нашими бізнесменами, які виїхали з Донецька після приїзду в місто Стрєлкова. Ось вони і організувалися в Комітет у справах вимушених переселенців. «До противного порядні люди», як сказав один з них. Донецька бізнес-еліта ніколи не підтримувала Януковича. Коли мій дядько був представником Тимошенко на виборах в Донецькій області, до нього зверталися бізнесмени і всіляко допомагали, щоб Янукович не переміг. Розуміли, що і леді з косою не ідеал, але хто завгодно, тільки не «батя», як його називає Людмила Янукович. Хтось із багатих донеччан, які ніколи не підтримували Януковича, встиг вивезти виробництво, хтось залишився і платить зараз податки і «ДНР», і Україні в надії, що через місяць-другий все закінчиться.

– Ви згадали Людмилу Янукович. Що з нею, вона залишилася в Донецьку?

– Колишня перша леді країни вільно приїжджала за покупками в супермаркет «Ашан» з одним охоронцем, який виконував швидше роль носія, і так «по-простому» спілкувалася з людьми і співробітниками маркету. Але коли «батя» втік до Ростова, зникла й вона.

– Світлано, ви щойно повернулися з санаторію під Києвом, де живуть переселенці з Донецька. Які там умови?

– Двомісні номери перетворилися на п'ятимісні. Немає місця для шаф, тумбочок і столів. У коридорах – крик діточок, якими ніхто не займається. Познайомилася з молодою жінкою з Сімферополя, вона лікар-патологоанатом. Працює на двох роботах. Діточок виховує сама. Дівчинці років три, хлопчикові близько п'яти. Так вона заснула за столом на кухні, при цьому на тісній кухні хтось готував вечерю, хтось вже їв і голосно працював телевізор. Звуть цю жінку Марія. Беркутівці на Майдані перебили їй переніся, і тільки зараз вона зробила собі пластичну операцію. Операція дорога, довелося покинути квартиру, яку винаймала, бо платити нічим, і завдяки допомозі якогось депутата вона потрапила в санаторій. Прийшла до нього в кабінет і розповіла йому, на якому дивані у нього в кабінеті вони будуть спати. Через три дні він вирішив їй питання з житлом. Яка температура там буде при мінус двадцять, спрогнозувати важко. Дітлахи нескінченно хворіють. На Марію залишає зараз свою дитину ще один самотній тато з Луганської області, який працює в італійському ресторані в Києві та пізно повертається. Мене запросили до кімнати, де живуть чоловіки. Хтось лежить і відпочиває після роботи, дивлячись просто в стелю, хтось читає. На обличчях печатка приреченості.

– Як ви думаєте, довго протримається «ДНР»?

– Я думаю, ні.

– Впаде через внутрішні причини, економічні проблеми або українська армія перейде в наступ?

– Я думаю, що Україні треба звільнити свою територію від терористів. Це в чистому вигляді тероризм. 1937 рік, коли людину за доносом забирають. Людей треба звільняти, бо багато патріотів залякані, багато хто виїжджає. Справжнісінька партизанщина, люди просто бояться виходити на вулицю, ховаються, борються, як можуть.

– Але військове рішення призведе до великих жертв серед мирного населення...

– Я не знаю, як правильно треба поступати, але не можна залишати напризволяще людей. Коли зі Слов'янська вийшов Гіркин-Стрєлков і прийшов до Донецька, – це була така помилка! До цих пір донеччани зрозуміти не можуть, як могли його впустити в Донецьк. Що зараз робити – не знаю. Мені здається, треба якимось чином закрити кордон з Росією й ізолювати їх, щоб не було поставок зброї і живої сили з Росії. Але людей треба рятувати. Я думаю, Україна повинна це зробити.

Дмитро ВОЛЧЕК,
Радіо Свобода

ПОЗИЦІЯ

ДИВНА ВІЙНА НА ДОНБАСІ.

Хто виграв від «перемир'я»?

Ігор ЛОСЄВ,
кандидат філософських наук, доцент кафедри культурології НаУКМА

«Дивною війною» в Європі називали ті бойові дії, що почалися після оголошення 3 вересня 1939 року Британією і Францією війни нацистській Німеччини. Союзні війська на суходолі поводилися тоді вкрай пасивно, хоча на морі й повітрі боротьба була доволі гострою. Британці і французи тоді розраховували відсидітися за неприступною, як уважалося, лінією Мажино.

Українське суспільство не знає, на що насправді розраховує Президент і Верховний головнокомандувач Петро Порошенко, якої стратегії він дотримується. Поки що Україна лише реагує на воєнно-політичну активність Росії та її маріонеток у Донбаському регіоні. Цілий місяць під час загарбання Криму найвище керівництво в Києві перебувало в стані розгубленості, що зберігався і під час початку бурхливих подій на Донбасі. Власне, тоді Україна мала реальний шанс знищити збройні формування так званих «ЛНР» і «ДНР» протягом місяця, коли вони ще відрізнялися очевидною імпровізованістю і мали на озброєнні лише легку стрілецьку зброю. Однак діяти треба було так, як офіційна влада в Києві діяти не здатна: сміливо, швидко, рішуче і енергійно. Судячи з усього, Турчинов, Яценюк, а згодом і Порошенко сподівалися вирішити питання без бойового протистояння через всілякі залаштункові домовленості. Вони боялися брати на себе відповідальність і ставити на кін власну кар'єру і навіть життя.

Тактика неквапливого витіснення супротивника забрала в України те, що часто є на війні найдорожчим, – час. За цей час сепаратисти і Росія зуміли структурувати свої формування, озброїти їх російськими танками, реактивними системами залпового вогню, важкою артилерією і системами ППО. Замість розрізнених банд постала терористична армія. Україна дозволила втягнути себе у тривалий конфлікт на виснаження. Українські війська скуті на Сході, а повномасштабне вторгнення російської армії залишається цілком актуальною загрозою.

ПОТРІБНО НЕ ІМІТУВАТИ ВІЙНУ, А ВОЮВАТИ ПО-СПРАВЖНЬОМУ

Якби київська центральна влада діяла стрімко, вона могла б поставити Російську Федерацію перед доконаним фактом: «ЛНР» і «ДНР» розбиті й Кремль вже немає кого підтримувати на Сході України, немає за ким ховатися, а треба наважуватися на дії з відкритим забралом, коли вже ніхто не мав би сумніву, що в Україні діють саме російські війська.

Нині в «ДНР» і «ЛНР» створено потужне наступальне угруповання російських військ. Після так званих виборів на цих теренах (незалежно від наявності чи відсутності формального визнання), Росія має можливість наступати у глибину України, штовхаючи перед своїми солдатами два муляжі: на одному написано – «ДНР», на другому – «ЛНР». Путін досі відмовляється визнавати факт перебування в Україні російських армійських з'єднань. Навіть на останньому саміті в Австралії він заявив господарям, що Росія не може вивести свої війська з України, бо «їх там немає».

Псевдореспубліки виступають як російські військові і політичні анклави, як плацдарми для подальшої агресії. Якби київська влада не імітувала війну, а воювала по-справжньому, – цих плацдармів не було б. А тепер через українські позиції у бік «ДНР» і «ЛНР» йдуть бензовози, котрі заправляють танки і САУ терористів, а вони атакують українських солдатів. Ще один елемент «дивної війни»…

За період «перемир'я» територія «ДНР» і «ЛНР» збільшилися на кілька тисяч квадратних кілометрів. Зрозуміло, що потрібен справжній фронт, а не імпровізація.

Досі залишається незрозумілим, чому, коли бойовики Гіркіна (Стрєлкова) вийшли з міста Слов'янська і попрямували на Донецьк, цю довжелезну колону ніхто не піддав артилерійському і авіаційному нападу, щоб після того просто нікому стало б утримувати Донецьк і протистояти там українським військам. Досі немає пояснень, звинувачень і відповідальних. А без чіткого і безжального аналізу таких дивних випадків ця «дивна війна» буде дедалі більше ставати для України трагічною, незважаючи на героїзм і патріотизм солдатів, офіцерів і добровольців.

ЩО ДАЛІ?

Солдати і добровольці часто скаржаться волонтерам на злочинні накази і бездарне командування. Складається враження, що в Києві хочуть виграти війну, не воюючи, не діючи за всіма правилами воєнного мистецтва, не оголошуючи воєнний стан, не переводячи всю країну на воєнні рейки, постійно стримуючи українських військових, не даючи їм наступати.

«Нашим військовим в АТО забороняють перемагати, забороняють робити ті речі, які треба робити на війні», – сказав екс-міністр закордонних справ України Володимир Огризко.

Взагалі, можливі два варіанти: 1) воюємо, 2) не воюємо. Петро Порошенко знайшов якийсь третій, проміжний варіант між ними.

Внаслідок хронічних «припинень вогню» з українського боку, коли забороняють відстрілюватися, українські солдати стають беззорадними мішенями для терористів і гинуть не в боях, а під обстрілами ворога.

Відомий блогер Юрій Бутусов зазначив: «Російські війська ведуть неконтактну війну, завдаючи нам великих втрат. Наша артилерія практично не працює. Завдання Кремля полягає в тому, щоб тримати Україну в постійній напрузі».

Дивно, чому українські сили не ведуть диверсійної війни на теренах, що контролюються терористами, не знищують важку артилерію і «гради» ворога, чому не ведеться хрестоматійна контрбатарейна боротьба, чому нічого ефективного не протиставлено тактиці супротивника…

Щоб виграти війну – треба воювати і прагнути перемоги.

А як зазначили у студії Савіка Шустера на «Першому національному телеканал» і 66 відсотків глядачів, влада не має політичної волі для перетворення України. І тим більше не демонструє таку, щоб збройно захистити державу. Однак доля нинішнього парламенту і чинного Президента безпосередньо пов'язана з цією війною за Незалежність, яка може дати Україні зовсім іншу владу та іншу систему державного устрою. Війна – це велетенський національний іспит для цілого суспільства та його владної еліти. Поки що зарано говорити про його успішне складання…

МАЙДАН ДЛЯ ОНУКІВ.

Момент істини

Віталій ПОРТНИКОВ,
журналіст і політичний коментатор

Через роки Майдан стане темою для літературних творів і кінофільмів, його постарілі учасники розповідатимуть онукам, як саме тут, на центральній площі Києва, вони вилазили на «ялинку», щоб прикріпити портрет Юлії Тимошенко (це такий політик, її незаконно посадили у в'язницю), а тут зірвали голос, вимагаючи відставки Віктора Януковича (вже й не пам'ятаю, хто це такий був), а тут будували барикади...

Онуки будуть здивовано дивитися на тихі мирні вулиці Києва і, звичайно ж, не дуже повірять, що дідусь чи бабуся брали участь у подіях, про які розповідають на уроках історії. Але для тих, хто був на Майдані, буде нескінченно важливо ще раз пережити події далекого минулого поруч із тими, кому вони зможуть залишити Україну – живу і щасливу.

У житті кожного суспільства, в житті кожної людини рано чи пізно настає момент істини. Якби українці просто «проковтнули» побиття студентів на Майдані, в їхньому власному житті і в житті їхньої країни все було б інакше. Вже зараз лютувала б справжнісінька диктатура, економіка лежала б у руїнах, а Віктор Янукович бадьорим кроком поспішав би в Митний союз. Мені можуть заперечити, що і зараз українці живуть не дуже заможно – а так був би шанс, що Янукович на російські гроші зберіг би ілюзію стабільності до найближчих президентських виборів. Але бідність вільних людей тим і відрізняється від бідності підданих, що вільна людина може щось міняти в своєму житті і вимагати змін від влади.

Цілком можливо, що боротьбу за українське майбутнє почали б наступні покоління українців – ті самі онуки учасників Майдану, які з подивом будуть вислуховувати неймовірні історії про барикади. Але я пишаюся тим, що покоління моїх власних ровесників виявилося на висоті історичного завдання. Що воно не злякалося Януковича, «Беркуту», бандитів, російської армії, стрелкових і навіть самого Путіна, котрий повірив у свою могутність.

Журналісти – якщо, звичайно, вони говорять і пишуть правду – працюють саме заради таких миттєвостей і днів. Тільки тоді вони розуміють, що трудилися недаремно і що ті цінності, заради яких вони вибирали свою професію, починають працювати на площах і стають правилами народу і країни.

Радіо «Свобода»

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці?

Борис АКУНІН

Декілька днів тому був на концерті групи «Океан Ельзи». Перебуваю під сильним враженням. І розмірковую – про незвичне.

Про незвичні думки потім, спочатку про враження. Не від музики – вона була чудесною, але я її чув і раніше. Від публіки.

Я опинився у великому залі, наповненому людьми у вишиванках. У дівчат на головах вінки а-ля Наталка Полтавка. Коли що – усі хором кричать «Слава Україні! Героям слава!» і розмахують жовто-блакитними прапорами. А наприкінці весь зал разом із Вакарчуком заспівав національний Гімн – «Ще не вмерла України і слава і воля».

Дивлячись на все це, я переживав сильне почуття, природа якого мені стала зрозуміла не відразу, а коли я розібрався, то дуже здивувався.

Почуття це, виявляється, було лютою заздрістю. Знаєте, як у дитинстві: сидиш удома з простудою, дивишся у вікно, а там всі граються в щось нестерпно цікаве, і їм там класно. А в тебе температура, з носа тече, горло наждачне, скоро треба пити противне молоко із содою і ставити гірчичники.

Адже якщо у нас великий натовп почне кричати «Слава России!» і розмахувати прапорами, це буде або якась казенно-патріотична акція, або зборище агресивних ксенофобів. Ну, а уявити собі співвітчизників, які добровільно співають михалковський гімн про «братских народов союз вековой», я взагалі не можу, уяви бракує.

Примітно ще й те, що люди на концерті, у тому числі Наталки Полтавки, здебільшого говорили між собою російською. Якийсь молодик підійшов до мене і суворо сказав: «Про одне прошу: нехай ваш Фандорін у наступному романі не ворогує з «Правим сектором». Усе це безумовно був щирий український націоналізм, проте не етнічний, а державний. І цілковито добровільний – адже подія відбувалася не в Києві, а в Лондоні.

Ветерани нашого співтовариства, імовірно, пам'ятають, що років три тому я був в Україні і написав тоді тут, у блозі, що країни, по-моєму, поки не виходить – в усякому разі, я не відчув і не зрозумів, що таке Україна. Усіх місцевих про це запитував, і ніхто, навіть розумні львівські професори, не змогли мені вивести формулу української.

А зараз ця формула є. Видна неозброєним оком. Називається «Національне відродження». І дякувати за це українці, ймовірно, повинні Януковичу і Путіну, тому що перший спровокував Майдан, а другий допоміг українцям об'єднатися і стати нацією.

Позаздривши, я пригадав, як у серпні 1991-го ми теж ходили з російським триколором, і як це було здорово. Але потім, дуже швидко, ми з цим зав'язали. Фі! Офіціоз і показуха.

Далі в моїй наскрізь ліберально-космополітичній голові стали крутитися досить некомфортні думки, що України вже не стосуються.

Розумієте, я завжди вважав сучасний націоналізм дикістю, анахронізмом і, гірше за все, небезпечною єрессю. Саме це слово для мене є алергеном. Але побачив натовп, який пишається національним прапором, співає гімн не з-під палиці – і при цьому нікого не проклинає і не ненавидить, а просто радіє – і стало заздрісно й гірко через те, що в російських реаліях це неможливо.

Однак без такого піднесення і єднання, напевно, нічого хорошого в нашій країні не буде?

Ну, тобто ясно, що російський, татарський, башкирський, дагестанський і будь-який інший етнічний націоналізм ведуть лише до бійки і біди. А націоналізм російський? Не той, що роз'єднує російські етноси, а той, що об'єднує їх заради загальної справи, всім цікавої і для всіх важливої?

Хочу запитати вас.

Яка це може бути справа? Ідеї та пропозиції у вас є? (Лише не війна, будь ласка).

Якою має бути держава, щоб люди вважали її своєю?

Якою повинна стати Росія, щоб Гребенщиков або Шевчук заспівали на концерті гімн, і всіх не знудило б?

«Живий журнал»

ПОДВИЖНИКИ НАЦІЇ

«МИ ПОВИННІ ПОСЛІДОВНО ЗАХИЩАТИ СВОЇ ІНТЕРЕСИ»

Лауреат Премії ім. Г. Кочура Сергій Борщевський – про проблеми українського перекладу й громадянську позицію письменника

Сергій Борщевський є одним з найавторитетніших українських перекладачів. Завдяки йому з'явилися українські переклади багатьох класиків іспаномовних літератур: П. Неруди, Н. Гільєна, Г. Містраль, Г. Гарсії Маркеса, В. Хари, Ф. Майора Сарагоси та інших. На цьому тижні у Національному музеї літератури України йому вручили Літературну премію ім. Григорія Кочура в галузі художнього перекладу. Сергій Борщевський отримав її за переклад з іспанської мови серії поетичних творів: Педро Кальдерон «Стійкий принц. Драма-примара»; Амадо Нерво «Вибрана лірика»; Леопольдо Лугонес «Вибрана лірика» та Хорхе Луїс Борхес «Вибрані поезії». З цієї нагоди «День» запитав у Сергія Юхимовича, який, до речі, є також фаховим дипломатом, про тенденції в українському перекладі, а також про його оцінку українських позицій на міжнародній арені.

– Сергію Юхимовичу, знаю, що це не перша ваша відзнака. Чим цінна для вас саме Літературна премія ім. Григорія Кочура?

– Річ у тім, що ми були добре знайомі з Григорієм Порфировичем. Вважаю його своїм учителем. Коли я вступав до Національної спілки письменників України, він дав свою рекомендацію – для мене це було надзвичайно приємно та важливо. Вже тоді Григорій Кочур був справжнім патріархом перекладу. Пам'ятаю, коли я лише починав, на початку 1970-х років, часто ходив на збори перекладачів у Спілці, на яких він

завжди був присутній. Крім того, зустрічі з Григорієм Кочуром тоді часто відбувалися у книгарні «Сяйво». Оскільки жив він в Ірпені, їхній розклад було синхронізовано з розкладом електричок. Це були «університети» для багатьох моїх ровесників, які нині стали відомими перекладачами. Можливість спілкування з цією людиною була безцінною. До слова, свій виступ під час церемонії вручення я почав з сонета, присвяченого Кочуру.

– Чи відповідають сьогодні українські переклади за своєю якістю та кількістю запитам суспільства?

– У цьому запитанні є багато аспектів. За часів радянської влади переклад мав свої проблеми. Передусім було обмаль видавництв: «Дніпро», «Молодь», «Веселка», журнал «Всесвіт» і практично все. Щось могло з'явитися ще хіба у міжобласних видавництвах, на зразок «Карпат» чи «Маяка». Можливостей опублікувати переклад було небагато. Друга проблема – це звісно ідеологічні шори та заборони. Через них, з одного боку, деякі надзвичайно важливі та цікаві речі взагалі не друкувалися, а з другого – виникали штучні кумири, яких підносили не за талант, а за політичні погляди. Натомість сьогодні видавництв дуже багато, але загальна картина – доволі хаотична. Поперше, видавці не завжди добре орієнтуються у тому, що насправді є важливим – часто все залежить від смаків однієї людини. По-друге, книжку нині часто розглядають передусім як товар і твори та авторів вибирають за принципом «вигідно/невигідно». Чомусь зокрема вважається, що поезію друкувати невигідно... Якщо ж йдеться про розрахований на масового читача «бестселер», який сподобається домогосподаркам, видавець знає, що він матиме прибуток і з огляду на це приймає рішення. По-третє, сьогодні гостро відчувається нестача якісних перекладачів. Деяким видавцям хочеться будь-що охопити якнайбільше й отримати, наприклад, якийсь зарубіжний грант, але переклад зрештою робить невідомо хто. Я, скажімо, ніколи не повірю, що 25-річний хлопець, який не переклав у житті жодного оповідання, зможе з першого разу подолати роман у 600 сторінок – такого не буває. Отже, можемо припустити, що для перекладу було використано російський текст. На жаль, таких випадків доволі багато. Зауважте, що на книжках іноді навіть пишуть не «з мови Х на українську переклав...», а просто «українською переклав...» Крім того, однією з ключових проблем є авторське право – отримати його не завжди просто. На жаль, іноді у нас грішать і піратськими виданнями.

– Чиї твори варто було б, на ваш погляд, перекласти зараз передусім?

– Українські переклади багатьох першорядних письменників взагалі відсутні – відповідно вони залишаються практично невідомими українському читачеві. Можу засвідчити це щодо, зокрема, іспаномовних літератур, але, думаю, в інших випадках справа не краща. Нерідко видавці орієнтуються на те, що було перекладено російською, адже часто це – єдина доступна їм іноземна мова. Але ж і росіяни перекладають далеко не всіх достойних авторів! На щастя, інколи видавці дослуховуються до пропозицій перекладачів. Так, наприклад, цього року, до столітніх ювілеїв Хуліо Кортасара та Октавіо Паса вийшли друком два моїх переклади. Завдяки «Кальварії» вдалося оперативно вирішити всі питання, пов'язані з авторським правом. Нещодавно Київ відвідав нобелівський лауреат Маріо Варгас Льйоса (див. статтю Олега Коцарева «Від місії літератури до «Іспанського світу», №214 від 13-14 листопада ц.р.). До слова, мені пощастило з ним зустрічатися і перекласти його останній роман «Скромний герой». Але ж перуанська література має ще одного видатного представника – Мануеля Скорсу. Він – автор п'яти блискучих романів, якого знають у всьому іспаномовному світі. Натомість у нас не перекладено жодного рядка з його творів. Нове ім'я відкривати завжди важко. Пам'ятаю, свого часу через це було непросто пропагувати навіть творчість Маркеса. Не кажу вже про Борхеса, якого в Україні популяризував покійний Юрій Покальчук. Він же, до речі, першим переклав українською Кортасара. Не всі знають, що Покальчук захистив кандидатську по латиноамериканській літературі. Можу назвати ще одне забуте вітчизняними видавцями ім'я. Це – чилійська письменниця Ізабель Альєнде. Вона – автор багатьох блискучих романів, повістей та оповідань. Щодо Маріо Варгас Льйоси, то його треба перекладати ширше – деякі фундаментальні речі цього автора, без яких його літературний портрет залишається незавершеним, українською ще не виходили. Загалом я не вважаю, що потрібно перекладати геть усе – варто звертати увагу передусім на знакові твори. На щастя, у моїй перекладацькій практиці зазвичай так і відбувається.

– Над чим працюєте зараз?

– У XVII столітті в мексиканські літературі була видатна постать – поетеса і черниця-еронімітка Хуана Інес де ла Крус. Це – людина надзвичайно цікавого світогляду. Чого варте хоча б те, що ця жінка тоді, у XVII столітті, володіла всіма класичними формами іспанського віршування. У нас вона зовсім невідома. Хуана Інес де ла Крус стояла на одному рівні з тогочасним іспанським театром (вона писала також і драматургію, яка тоді була переважно віршована) та поезією. В іспанській літературі XVII століття називають «Золотою добою». Це – епоха Кальдерона, Лопе де Веги, Кеведо та Гонгори. У моїх планах – три книжки, в яких я планую показати Хуану Інес де ла Крус як поетесу та драматурга, а в останній – репрезентувати її світогляд. Сподіваюсь, все вдасться – принаймні точно не буде проблем із авторським правом. Це – проект на два роки роботи. Думаю, він стане хорошим подарунком не лише для читачів, а й для літературознавців та іспанських філологів. Можливо, буде також і четверта книжка, розрахована спеціально на студентів. Вона складатиметься з фрагментів перших трьох та коментарів. Перед цим я переклав чотири прозові книжки, хоча зазвичай люблю чергувати прозу та поезію. Крім того, мені подобається змінювати добу та країну.

– В Україні готують літературних перекладачів?

– На жаль, ні. Свого часу я мав відповідний експеримент в КНУ ім. Шевченка, куди мене запросили викладати. Але, що може дати одна пара на тиждень упродовж семестру вже на випускному курсі? Вважаю, що підготовка перекладачів має базуватися на угодах, укладених між університетами різних країн. Схожий обмін існував у межах СРСР. Наприклад, нинішній в. о. голови НСПУ літературознавець та перекладач Олександр Божко закінчив аспірантуру Єреванського університету, а грузинський та український поет й перекладач Рауль Чілачава колись приїхав в Україну з Грузії по обміну. Василь Шкляр також вчився у Єреванському університеті, а Світлана Жолоб – у Тбілісі. Перелік можна продовжувати. Вважаю, що майбутній перекладач має при вступі обов'язково проходити творчий конкурс – людина, яка сама не пише, не може займатися літературним перекладом. Дуже важливо запрошувати до нас студентів з інших країн, адже таким чином ми закладаємо підвалини майбутніх перекладів української літератури іноземними мовами. Сьогодні ми можемо скільки завгодно дискутувати про Нобелівську або якісь інші премії для наших письменників, але якщо їх не перекладатимуть хоча б найбільш поширеними мовами, все це залишиться фантазією. На жаль, загалом українських письменників не читають за кордоном, хоча наша література достойна того, щоб її знали. Про це свідчать окремі успіхи вітчизняних авторів, але це – спалахи. Потрібен натомість нормальний процес.

– Знаю, що ви ніколи не приховували власної громадянської позиції. Зокрема, нещодавно написали «Баладу про Х...ла» й публічно відмовилися перекладати твори аргентинських авторів через неоднозначну позицію президента Аргентинської республіки щодо Криму. Чи вважаєте, що переклад й перекладацька спільнота можуть бути ефективними засобами міжнародної політики та діалогу?

– Безумовно, адже почнемо з того, що без перекладу діалог неможливий. Щодо громадянської позиції, то вважаю, що вона має бути у кожної людини. У травні, коли йшлося про можливі гастролі в Україні Співакова, я організував лист-протест письменників – для мене це було не менш важливим, ніж написати щось чи перекласти. Вважаю, що ми не повинні давати сідати собі на шию. Без самоповаги нас не поважатиме ніхто у світі. У дипломатії існує принцип взаємності – якщо висилають з країни твого посла, ти маєш зробити теж саме з послом цієї країни. На жаль, у відносинах з Росією взаємності у нас ніколи не було. Якщо, наприклад, у нас продовжує виходити «Комсомольская правда в Украине», в Росії, як мінімум, має виходити «Україна молода»... Потрібно привчати світ до того, що ми – така ж країна, як і всі інші. Щодо Аргентини, то вона не голосувала проти нас на Генасамблеї ООН – лише утрималася. Але Варгас Льйоса, коли виступав у Києві, зізнався, що йому соромно за великі країни Латинської Америки, які утрималися, бо в таких питаннях не можна утримуватися. Можливо, хтось скаже, що тут йдеться про якісь економічні інтереси, адже зараз Росія замінює зокрема аргентинськими продуктами європейський імпорт. Але нещодавно Аргентина також пустила до себе Russia Today – якими економічними чинниками це можна пояснити? У розмові з аргентинським послом я попередив його, що якщо так триватиме й надалі, за тричотири роки його громадяни обиратимуть парламент та президента за рецептами Russia Today. Слід пам'ятати, що Росія легко входить, але ніколи не виходить добровільно... Аргентина діє за такою логікою, що якщо ЄС (а відповідно й Британія, з якою у неї давні рахунки) засудив анексію Крим, то ми маємо робити навпаки. Але чому Україна, третя країна, має залежати від їхніх відносин поміж собою? Тут немає логіки. На жаль, і ми самі ще не навчилися послідовно захищати власні інтереси, зокрема й закріплені у міжнародних договорах. Щодо Росії, то мене взагалі дивує, що ця країна, яка порушила всі можливі домовленості, й досі є учасником якихось переговорів. Вони брешуть щодня і на всіх рівнях – про що ж можна з ними домовлятися? Без України немає Російської імперії – це сьогодні стоїть на кону. Маємо про це пам'ятати. Маркес колись казав, що самотності може протистояти лише людська солідарність. Нині потрібна солідарність усього цивілізованого світу, бо Путін діє, як у рекламі пральнго порошку: «Завтра ми прийдемо до вас».

Роман ГРИВІНСЬКИЙ,
«День»

ВІТАЄМО!

Редакція тижневика «Нація і держава» сердечно вітає нашого автора Сергія Борщевського з присудженням йому Премії імені Григорія Кочура як одному з найавторитетніших перекладачів з іспанської та інших мов.

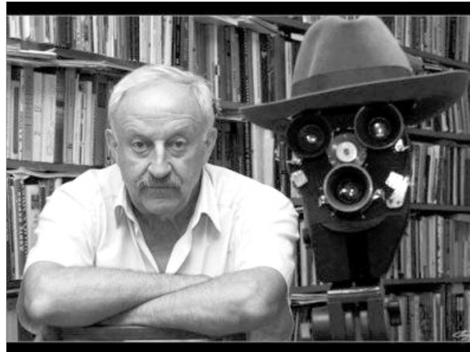
Від щирого серця бажаємо йому наснаги, нових творчих здобутків та успіхів у галузі художнього перекладу.

З роси Вам і з води, шановний Сергію Юхимовичу!

ТВОЇ, УКРАЇНО, ВОЛИНСЬКІ СИНИ!

«ЗДОБУТИ АБО НЕ БУТИ»...

У столиці представили короткометражний фільм про Волинь

Михайло ТКАЧУК

Днями до столичного Будинку кіно завітало чимало діячів культури, кінематографістів, художників, письменників – інтерес викликав творчий вечір лауреата Шевченківської премії Михайла Ткачука разом із громадським об'єднанням «Волинське Братство».

Приїхали дивовижні волиняни і почали піснею вести долю вечору. Співанки виконував ансамбль «Волиняни» при Міжнародному громадському об'єднанні «Волинське братство». Гурт підготував спеціальну програму, що складалася з народних і авторських пісень, власних творів учасниць жіночого клубу «Волинянка». Своїм незрівнянним голосом усіх зачарувала солістка Ганна Ярмолюк.

Як розповіли учасники заходу, головною метою «Волинського Братства» є об'єднання усіх, кому не байдужа доля Волині. Воно було створено ще у 1999 році для задоволення спільних інтересів і сприяти духовному та економічному відродженню Волинського краю, будівництву незалежної Української держави.

Члени МГО «Волинське братство» представлені в багатьох сферах економічного та культурного життя Києва та України, багато з них працюють керівниками, інженерно-технічними та творчими співробітниками державних та приватних підприємств.

«Наша громадська організація існує уже 15 років. Філософія нашого об'єднання – культурологічна, яка була просякнута духом волинським, духом українським. Було багато дискусій про те, щоб не піти нам в політичну площину. Всі ми розуміємо, що наші цивілізаційні проблеми здебільшого спричинені через світоглядну недостатність», – говорить перший заступник голови організації Віктор Набруско.

Братство займається чималим спектром культурологічних подій – це і видання книг, і виставки вишиванок, і участь у конкурсах, і проведення різних культурних заходів.

Гордістю земляків, об'єднаних у Волинське братство, як вони самі говорять, є часопис «Волинь моя», засновник і редактор Михайло Сорока. В часописі дається висвітлення історії, святинь Волинської землі, життя і діяльності славетних людей волинського краю як в Україні так і в зарубіжжі. Музичні перлини волинян представлені на компакт-дисках в «Золотій колекції Волинського Братства», що видається за підтримки Віктора Набруско.

Разом із презентацією «Волинського братства», оригінальність вечора полягала ще й у тому, що до духу волинян долучився поет, митець, режисер, людина, яка потрапила у волинський «полон» Михайло Ткачук. За приємні відгуки від волинян та за їх тісну співпрацю режисер підготував для них невеличкий подарунок у вигляді короткометражки про Волинь.

Взагалі, як говорить режисер, тема боротьби за вільну Україну його хвилювала давно. З волинським краєм, де народилася УПА, Михайло Ткачук пов'язує багато творчих моментів. Зокрема, режисер відзняв там стрічку «Здобути або не бути» про художника, вояка УПА Ніла Хасевича, псевдонім якого був «Бей-Зот». І саме цей фільм другим представили глядачам.

«Назва картини «Здобути або не бути» – це старий тост волинян, який я відразу і обрав для стрічки. Фільм було знято 20 років тому, але його так і не транслювали по телеканалах. Зараз він зберігається лише в одній копії. Це історія про художника часів боротьби УПА – Ніла Хасевича. Художника, який зображував життя таким, яким воно було насправді, за це був затаврований українським буржуазним націоналістом. Стрічка про людину, яка закінчила Варшавську академію, в якої ще до часів Другої Світової була видана книжка, але, на жаль, його творчість й досі достатньо не вивчено, та і про долю цієї людини відомо дуже мало...», – сказав автор картини Михайло Ткачук.

У фільмі говориться, що власне, саме «Бей-Зот» створив той візуальний образ УПА, відомий нам з архівів – від плакатів до нагород. Художник нагороджений багатьма міжнародними дипломами і престижними нагородами. 1931 року його полотно «Прання» відзначене премією «Ватикан», 1932 р. – за портрет гетьмана Мазепи одержав диплом Варшавської академії, 1937 р. здобуває третій грошовий приз на міжнародній виставці гравюр у Варшаві. Ще під час навчання Ніл Хасевич листувався з митцями із Австрії, Угорщини, Бельгії, Нідерландів, США, Канади та інших країн. Його роботи експонувалися на 35-ти виставках (у Львові, Берліні, Празі, Чикаго, Лос-Анджелесі).

Але його доля була важкою та склалася зовсім не богемно, як могло б бути. Він зробив вибір і пішов до армії. Ще в дитинстві унаслідок нещасного випадку він втратив ногу. У фільмі використана цитата Ніла: «...Я не можу битися зброєю. Але я б'юся різцем і долотом. Я каліка, б'юся в той час, коли багато сильних і здорових людей в світі навіть не вірять, що така боротьба взагалі можлива... Я хочу, аби світ знав, що визвольна боротьба триває, що українці б'ються».

Знімальна група подорожувала різними містами та селами, збирала інформацію та намагалася відтворити події тих часів. Разом із постаттю художника відкривалися і тяжкі часи його сучасників – українців.

Після презентації фільму український військовий, генерал-лейтенант Олександр Скіпальський подякував режисеру та додав: «Цей фільм був відзнятий 20 років назад, і він не знайшов свого відображення у нашій новітній історії. Це випадково? Ні. Це все було затьмарено спеціально. Тільки коли почали гинути наші хлопці, наше покоління зрозуміло серйозність питання захисту власної держави. Безумовно, що розглядаючи зараз сюжет через призму тих юнаків, ми можемо сказати, що хід історії зупинити неможливо. Уявіть собі, наскільки було б зараз виховане суспільство, наскільки геройськими були б наші хлопці, якби такі матеріали знаходили своє відображення у суспільстві. Не називаються в Україні зараз імена тих, хто не дозволяє нам повернути історичну пам'ять, не шануються і не нагороджені такі люди як Ніл Хасевич і багато тисяч безіменних героїв, якщо ми не повернемося до їхньої оцінки, до їхнього минулого через декілька років, ми і забудемо новітніх своїх героїв. Нам потрібно бути твердими у цьому питанні. Цей фільм є закликом піднятися українцям в атаку і не допустити війни з Росією».

«Феномен Української Повстанської Армії – передовсім культурно-історичний, а вже потім мілітарний, бо це повстання живого духу свідомості саморозуміння. Достеменне українське повстанство – передовсім повстання думки, а себто людяності як такої», – сказав поет і режисер Станіслав Чернілевський з приводу фільму «Здобути або не бути».

Також поет Чернілевський зачитав декілька своїх віршів, із своєї нещодавно випущеної книги, серед яких «Остання вість» про хлопчину, який зі сльозами на очах знімав у Криму український стяг. Пан Станіслав висловив слова вдячності та на останок зачитав вірш, присвячений Михайлові Ткачуку.

На завершення вечора кияни спільно із гуртом «Волиняни» зворушливо виконали гімн волинському краю «Волинь моя».

Наталія МАРЧЕНКО

Ніл Хасевич. Дереворит.
Серія: «Волинь у боротьбі». 1948 рік

ОКРЕМА ДУМКА

ВІДПОВІДЬ ШТАЙНМАЄРУ

Українці воюють за свою і вашу свободу. Чому ви відмовляєте їм у системі колективної безпеки?

Ігор СЮНДЮКОВ

Серед фундаментальних законів української історії є один, простий, жорстокий та нещадний: виборюючи реальну незалежність для свого народу на своїй землі, виборюючи кров'ю кращих з найкращих – ми потребували міжнародної підтримки, яка б у рази полегшила кількість наших жертв у боротьбі з імперським поневолювачем, окупантом, агресором, якби була надана. І наштовхувалися на байдужість, небажання Європи допомогти, а то й на погано приховану ворожість.

Не будемо заглиблюватися в історію й згадувати мінімальний ефект від дипломатичних зусиль гетьмана Богдана Хмельницького у 1654 – 1657 рр., коли він, нарешті збагнувши суть загарбницьких прагнень московського царизму, пробував вибудувати проукраїнську коаліцію кількох держав – Швеції, Угорщини, Семигорода, деяких німецьких протестантських князівств, залучивши до цього навіть і султана Османської імперії. Тоді не вийшло. Пригадаймо 1918 – 1919 роки, добу гетьмана Павла Скоропадського та УНР. Місцями й роками дипломатичні емісари тодішніх українських керманичів перебували в Берліні (за Скоропадського), згодом у Парижі, Римі (під час Версальської мирної конференції). Йшлося про одне – про політико-дипломатичні гарантії безпеки відродженої Української держави в момент відвертої більшовицької агресії. Відповідь чільних європейських лідерів – Клемансо, Ллойда-Джорджа, Орландо – відома. Наслідки теж. І 1935 року пророчі слова Ланселота Лоутона не було почуто.

1943 рік. ОУН, яка бореться проти «коричневого» та «червоного» тоталітаризму, обирає однозначно демократичний шлях розвитку для майбутньої незалежної України (було висунуто гасло: "Воля народам! Воля людині!») і, покладаючись передовсім на власні сили, все ж таки робить спроби «навести мости» із західними державами-членами антигітлерівської коаліції. Відповіді не було. Ані від англійського, ані від французького, ані від американського урядів. Ще десять років жертовної боротьби ОУН – без жодної (фактично) підтримки ззовні. Знову «сліпота» Заходу в сприйнятті української проблеми.

І, нарешті, третя у ХХ столітті спроба утвердити українську державність (1991 рік) – і третій «убивчий» приклад небажання Заходу брати на себе бодай якісь реальні (реальні, тобто такі, що підлягають обов'язковому виконанню!) гарантії безпеки України. Йдеться про сумнозвісний Будапештський меморандум (початок грудня 1994 року), 20-річний прикрий «ювілей» якого ми будемо скоро відзначати. Декларації гарно виглядають, «сяють» і викликають захоплення у момент спокою, затишшя історії. У час двобоїв, вторгнень тестується їхня справжня вага. Гарантії, дані ядерними державами Україні – в обмін на відмову від ядерної зброї – виявилися політично, юридично й морально нікчемними. Агресія Росії показала це більш, ніж чітко.

Наші бійці щодня віддають життя за цілісність держави, її свободу. Зараз, якщо дивитись «у корінь» речей, Україна робить нову (п'яту, якщо враховувати часи Хмельницького) спробу стати реально незалежною державою. Це – в інтересах не лише України, а й цілої Європи, цілого світу. Тим більше уваги ми зобов'язані приділяти проблемі політико-дипломатичних гарантій Україні, яка досі, по суті, протистоїть Путіну сам на сам (якщо не брати моральної підтримки, яка, звичайно, дуже важлива. Що ж до санкцій, які «змусять Москву заплатити дедалі більшу ціну», то історія Росії свідчить: народ, згвалтований й обдурений черговим тираном, готовий платити дуже високу ціну. Не треба ілюзій...)

Такою «залізною» гарантією може бути одне й тільки одне: поступальний, системний, цілеспрямований рух України на шляху набуття членства в НАТО. Тільки це! І, звичайно, реформи – не реформи «взагалі», а конкретні, саме ті, що їх вимагає від нас Альянс. І хай нас не засмучують заяви глави МЗС Німеччини про те, що НАТО нам «не світить». Нам треба зробити все можливе й неможливе, щоби якомога швидше бути в Альянсі, припинити коаліціаді і чвари серед політичного владного класу. І, сподіваючись перш за все на себе, доносити, знову й знову доносити до європейців просту річ: ми, українці, «певним чином довели» відданість вашим ідеалам демократії, толерантності й свободи. Бо ми щодня гинемо за них. Якщо ми програємо – наступними будете ви.

«День», 21 листопада 2014 р.

ПОЕЗІЄ, ТИ СИЛА ЧАРІВНА...

ДВІ НА СВІТІ, ПЕВНО, УКРАЇНИ...

Олександр СОПРОНЮК (ліворуч) з Юрієм ШЕПЕТЮКОМ, головою Київської організації КУН. Київ. Вересень 2009 року.

Олександр СОПРОНЮК,
Асоціація Українських письменників

***

Ти нестерпно – в розломи – дика
І не хочеш мене ти зовсім.
Я вгамуюсь самотнім криком
І накриюсь колишнім сонцем.

Ти розважна. Ти просто велика.
І краса твоя непохитна.
Міс-Америка – суть безлика.
І в очах твоїх непримітна.

Ти рвучка і покірна до скону.
Й поривань твоїх годі сягнути.
Чи волієш чолом на поклони,
А чи прагнеш до смерти на Крути?

Путівцем пустельним простую:
Вікна в хату на дошки взяті.
Самотинна бабуся постує
На городі величнім завзято.

В землю вгорбилась на пів-шосту.
Руки грядкою – мов лопата.
Тінь змертвіла – нулями по зросту.
Просить милости в доброго ката.

Це моя Україна день новий зустрічає,
Умліває прегарно на всесвітні боки.
Резервацію й гетто до висот прославляє –
Куди погноєм ляжуть вільні в смерть кріпаки.

Дефіцити з бюджетом. Податкова з придатком.
І дефолти на сальдо. І вемісію фарт.
І тубільці у ярмах рвуть і пруть сіножатки.
На інсульти. На кризу. На довічний інфаркт.

Це ж моя Україна рік двадцятий милує!
Колосочки-дзвіночки – пелюсточками: дзинь.
Плодоносить-вознослть, воздвигає,дивує –
На гроби, На кадило. На могилу. Амінь.
Бучак. 9.05.2011 р.

***

Вже нема нікого і нічого, –
Лиш далекий грім мовчанням закричить…
Мертва повна ніч сахнеться на дорогу
Й стане на диби печальна хибна мить.

Дзвінки вечірні, мовкривавий сон.
Пекельний чар первісної пожади.
Очей заманних божевільний льон
Живої вічної сліпої влади.

Кислúть твій мед столітніми дощами.
За мальвами висновують вітри.
Зійшло проваллям щастя поміж нами.
Й так загорнулось в зиму – не знайти…

День зайшов в сукровицю ножами.
Вицвів я… Понівичились ти…
Просвистіла доля поза нами
Й подалася з лихом у світи

Не скажу, не питай, ДЕ те спалене літо
Й ті плечі в коси – вік не одгубить.
Все – в зашпори. Зашорене. Убите.
Вже в сонце не зайти. Вже так не полюбить.
Бучак. 13.05.2011 р. Застугна. 10.06.2011 р.

***

Україно, п'ю твої зінниці...
Василь Симоненко

Сніг на вітер кладе тобі сльози…
Місяць плаче в тривогу глуху…
Теплі свіжі похресні морози
Одвертають годину лиху.

М'яко й тихо спадають тумани.
Світять жаром круті холоди.
Змерзлий Київ сміється в каштани.
Розтинає зухвалість біди.

Серця дай! Дай живої води!
Роздобудь! Розпали!! Розбуди!!!

Голос – в ніжність. Душу – в позахмарне.
В небуття! У сваволю!! У рану чужу!!!
Ти така дорога!
Ти така дико гарна!!
Що потуги мої… Всі слова…
Все – намарне…
Я в тобі захлинусь… Я тебе не СКАЖУ…

***

Рай – на покуту! Пекло – в домовину!
Тінь завинила на Господній КРОВ!
Ти – гріх! Ти – блуд! Ти – на лиху годину!!
Ти – хрест! –
Що в ПОВНЮ тлів!
Зітлів!
Та не зійшов...

Ти – голоси!!! Засушені і страждені...
Святе «люблю», що скурвилось на глум...
В мамону – почуття – зашерхлі й убієнні.
Обвисле віття зрихлених задум!

Рань – на поталу! Місяць – на могилу!!
Мовчить печаль... Кричить німий затон!!!
На костур сперся СВІТ...
ЗЕМЛЯ заголосила.
І в ДЕМОНИ закляк сліпий глухий бутон...
13.12.2008. 31.12.2008.
Оболонь Героїв Дніпра

***

Миколі БІЛОУСУ

Кинута в хащі затерта стежина.
Горем убитий вишняк.
Чемна солідна заможна ліщина.
В'яженімий копитняк.

Збите обчухране чорне пакілля.
Висохлий – в сушу – ровчак.
Миле далеке дитяче довкілля.
Вже не таке все – й не так.
Хлопці колись тут ладнали загати.
Зими були на ввесь світ.
Мати стоять – не докличуться в хату.
Стигне в господі обід.

Ступлена затла сліпа одежина.
Лико – вовками – густо.
Смерть на порозі. Нічна горобина.
Тріснуло темне люстро.

В рештках зігріта блекотна німиця.
Трупним корінням – жень-шень.
Бляклі – на розтин – розчахнуті лиця.
В сутінь закопаний день.
Застугна. 7.06.2011 р.

***

В'яч. МЕДВЕДЕВІ

Тебе ночував далекий поліський розбурханий сад.
Надиблений дощ розбирав дику цноту на квітах забутих.
І вітер губив по світах молодий золотий виноград.
Ти в яблунях був – в твій спомин господньо й безбожно закутих.

Наляканий місяць роїв зашкарублі й, здавалось, навіки зарубані думи.
Тебе пробивало до скону – по честі дитинно й багато.
Глибокі праочі виводили дужі й стривожені струми.
І біль пробирав посивілу й у смерть затуманену хату.

І холодом душу у пекло заводив тугий – до сльози – кущ красолі.
І коні несли вас у гриву густу – на граничні могили.
І вже не хотів ти од Бога статечної й ревної долі.
Аби лиш попутня Зоря, Сонце й Вітер дали тобі сили…
Попільня. Серпень. 2009 р.

***

Вадимові Бородіну

Розтерзаний. «Закатаний». Убитий.
В круту, – безоднями, – моє ти ГОРЕ й досі…
Стоїть у головах закутий вітер
І рве в Покрову твою мертву осінь…

Ти – висота, жертовна і глибока.
Козацьким шпилем сни – в льодах – рожені.
Страшна печаль, злютована й жорстока.
Слова прощальні, криком, – в дощ, – блаженні…

На розкіш – зустріч. На вуаль – розлука…
Жовтнева варта мудрого вина.
Знаття господнє – човнова мука.
Очей безмежних сутність мовчазна.

Розтерзаний! «Закатаний»!! Убитий!!!
Що далі ти здіймаєшся до НЬОГО –
то більш дивує ВІН: які ТУТ діти –
Й щораз до тебе звужує дорогу…
Київ. Оболонь. Ніч. 14.12.2010 р. 4.38.

СОЛІДАРНІСТЬ

«Україна отримає всю допомогу, яку Литва може надати...»

«Ніхто не може диктувати Україні, в якому напрямку рухатися, особливо ваші сусіди. Лише народ України може це вирішувати», – наголосила Даля Ґрібаускайте.

Петро Порошенко додав, що питання членства в НАТО українці вирішуватимуть на референдумі.

Президент Литви відома також своєю відкритою критикою політики Росії. Замість висловлення дипломатичного занепокоєння діями цієї країни щодо України, до якого вдаються часто нинішні керманичі європейських країн та Євросоюзу, вона говорить про те, що в поведінці Росії є ознаки терористичних дій.

«Направлення військ без розпізнавальних знаків, постачання зброї без таких знаків, підтримка терористів – це терористичні дії. Така ситуація є неприйнятною. Ми маємо сказати дуже чітко, що будь-яка країна , яка так поводиться, має ознаки такої країни (терористичної країни – ред.). Ми маємо бути відкритими, маємо викривати брехню й пояснювати світу, що насправді відбувається на Сході України», – заявила президент Литви.

Даля Ґрібаускайте порадила також українцям, щоб вони вимагали від своїх політиків реальних реформ і щоб ті, за її словами, «думали не про свої кишені», а про країну. Саме корупцію вона назвала найбільшою внутрішньою проблемою України. І це правильно!

Закінчення. Початок на 2-й стор.

За матеріалами ЗМІ

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Класові протиріччя…	Класові суперечності…
Ракетоносець…	Ракетоносій…
Торгувати в розницю…	Торгувати в роздріб…
Президент та його свита…	Президент і його почет…
У смислі того…	У розумінні того…
Бути благосклонним…	Бути прихильним, ласкавим, доброзичливим…
Виключні здібності…	Виняткові здібності…
Заграничний паспорт…	Закордонний паспорт…
Йдеться про зарядну дрібничку…	Йдеться про звичайну дрібничку…
Ярка спідниця…	Яскрава спідниця…
Такою виглядала розмова…	Така була розмова…
Висловили висновки щодо ситуації…	Зробили висновки щодо ситуації…
Возводити на престол…	Садити на престол…
Зберігати мовчанку…	Мовчати…
Коверкати слова…	Калічити слова…
Це йому до нічого…	Це йому ні до чого…
Жити отшельником…	Жити самітно (відлюдно)…
По нинішній день…	Донині…
Сковзько…	Ковзко, слизько…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії “Центральне регіональне управління ВАТ “Банк “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ “Поліграфічна компанія “Інтерекспресдрук”
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9